

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Ing. Mgr. J.B.**
bytem XX
zastoupen Mgr. Janem Širokým, advokátem
sídlem Čihákova 1820/26, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2017 č. j. MHMP 899045/2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného II. výroku, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 23. 3. 2017 č. j. SZ P4/112936/16. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle ust. 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 17. 7. 2016 v době okolo 12 hod. ve společné chodbě domu na adrese XX, během vzájemné potyčky napadl A. D. tak, že jej kopnul do nohy nebo se o to alespoň pokusil, následně se jej pokusil udeřit do břicha a chytil jej zezadu a odstrčil, tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním. Za naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě, kterou tedy napadl výrok II. napadeného rozhodnutí, namítal, že se vytýkaného přestupku nedopustil, pouze se dvakrát vložil do potyčky mezi dvěma muži, během které jinak zůstal zcela pasivní, když v ruce třímal plný koš na prádlo, jeho první ingerence byla vedena záměrem zabránit útoku na osobu sobě blízkou a druhá záměrem potyčku ukončit, což vylučuje úmysl narušit občanské soužití. Správní orgány nesprávně zjistily a zhodnotily skutkový stav věci. Ze vzájemné potyčky byl zajištěn videozáznam bez zvuku, žalobce navrhl, aby soud tento důkaz zopakoval, aby sám mohl posoudit skutkový stav. Po zhlédnutí záznamu nemůže být sporu, že došlo ke slovní výměně následované fyzickou potyčkou mezi panem R. P. a panem A.D., s klasifikací této potyčky jako úmyslného přestupku proti občanskému soužití žalobce nepolemizoval. Žalobce a pan P. byli nuceni vyklidit velký výtah, aby jej mohl použít pan D., který si jej zablokoval pro transport úklidových prostředků. Bezprostředně této situaci předcházel slovní a fyzický útok pana D. na pana P. ve společných prostorech domu, které nejsou snímány kamerou. Účast žalobce v potyčce byla nesprávně zjištěna a zhodnocena. Žalobce se bránil tím, že šlo o nutnou obranu. Žalobce poukázal na to, že je aktivním sportovcem a absolventem Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity se zaměřením mimo jiné na tělesnou výchovu, pokud by skutečně na vzdálenost 50 cm zamýšlel kopnout pana D., zajisté by nemohl minout. Žalobce byl toho názoru, že jeho účast v potyčce je nutné hodnotit tak, že po informaci pana D., že má výtah zablokováný pro sebe, vyšel žalobce z velkého výtahu, pan P. zjevně v afektu nakopl pana D. do nohy a pokračoval s vysavačem v ruce do malého výtahu, poté, co se k panu D. otočil zády, zasáhl jej pan D. zezadu, a to pěstí. V reakci na uvedené žalobce, který držel dveře výtahu a koš na prádlo, instinktivně vykopl nohu do prostoru vstupu do výtahu (noha nebyla vykopnuta na pana D.), aby panu D. zabránil v útoku zezadu na pana P., kterého žalobce považuje za osobu blízkou. Žalobce tedy nijak neútočil, postavil se mezi dvě znesvářené strany. Následnou potyčku žalobce sledoval s košem na prádlo v ruce, nacházel se mezi oběma na sebe útočícími muži a snažil se je především dostat od sebe, přitom utřel několik ran od pana D.. Z žádné části záznamu nelze vyčíst, že by dva muži útočili na jednoho. Žalobce odložil koš na prádlo a postavil se panu D., a to s úmyslem ukončit potyčku a zabránit útokům na osobu blízkou a na sebe, což se žalobci podařilo, pana D. sevřel zezadu a odstrčil jej, čímž potyčka skončila. Žalobce potyčku nevyvolal, byl během ní pasivní, když se do ní vložil, tak tak činil s cílem potyčku ukončit. Zachoval se jako řádný občan, avšak správní orgán z něj učinil delikventa. Žalobce namítal, že z výše uvedeného je patrné, že v jeho jednání absentoval úmysl narušit občanské soužití, což vylučuje naplnění skutkové podstaty daného přestupku. Správní orgán prvního stupně nesprávně vyhodnotil videozáznam – nešlo o pokus kopnutí, a úmysl žalobce – žalobce nejednal s cílem narušit občanské soužití.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, správní orgán prvního stupně velmi pečlivě vyhodnotil podklady pro vydání rozhodnutí a na jejich základě dospěl k závěru, že bylo jednoznačně prokázáno (zejména výpovědí pana A. D., svědectvím MVDr. M. F., listinnými důkazy a záznamem z kamerového systému), že se žalobce úmyslně dopustil přestupku proti občanskému soužití jiným hrubým jednáním. Pokuta ve výši 1 000 Kč byla uložena při dolní hranici zákonného rozpětí daného ust. § 49 odst. 2 zákona o přestupcích a je přiměřená všem okolnostem případu i z hlediska jejího preventivně výchovného účelu. Správně byla

uložena též náhrada nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí o přestupku žalobce byla řádně odůvodněna a mají oporu v provedených řízeních, na všechny žalobní námitky žalobce reagovaly žalovaný i správní orgán prvního stupně ve svých rozhodnutích ve věci. Žalovaný podotkl, že odvolací řízení tvoří s prvostupňovým řízením jeden celek. Žalovaný připomněl, že R. P. a A. D. vystupovali v přestupkové věci žalobce jako svědci, nemohou proto být považováni za osoby zúčastněné na řízení ve smyslu ust. § 34 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Svědci přestupkového jednání nemohou být vydáním napadeného rozhodnutí, resp. jeho výrokovou částí II., přímo dotčeni na svých právech a povinnostech. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

4. Na jednáních konaných před zdejší soudem dne 15. 8. 2019 a dne 21. 8. 2019 účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích.
5. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: úřední záznam Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha IV ze dne 17. 7. 2016, úřední záznam Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha IV o podání vysvětlení ze dne 17. 7. 2016, oznámení přestupku Policií České republiky Úřadu městské části Praha 4 ze dne 17. 8. 2016, oznámení Úřadu městské části Praha 4 o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání o přestupku pro obviněného z přestupku ze dne 4. 10. 2016, protokoly o ústním jednání ze dne 9. 11. 2016 a ze dne 11. 1. 2017, rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, oboru kanceláře tajemníka ze dne 23. 3. 2017 č.j. SZ P4/112936/16, odvolání žalobce ze dne 10. 4. 2017, žalobou napadené rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskosprávního ze dne 1. 6. 2017 č.j. MHMP 899045/2017.
6. Z předloženého správního spisu vyplývá, že přestupkové řízení bylo zahájeno na základě oznámení věci Obvodním ředitelstvím policie Praha IV, Místní oddělení Nusle, doručeného správnímu orgánu prvního stupně dne 29. 8. 2016 č. j. KRPA-270298-15/PŘ-2016-001414. Dne 9. 11. 2016 proběhlo ústní jednání, při kterém byly provedeny důkazy listinami, dále byl zhlédnut videozáznam zachycující průběh incidentu, vypovídali obvinění. Při novém ústním jednání byl vyslechnut MVDr. M. F., předseda Bytového družstva XX. Dne 11. 1. 2017 proběhlo další ústní jednání, zúčastnili se ho všichni tři obvinění. Obviněným bylo následně umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 23. 3. 2017 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Úřadu městské části Praha 4, Odboru kanceláře tajemníka, sídlem Antala Staška 2059/80b, 140 46 Praha 4, č. j. SZ P4/112936/16, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 17. 7. 2016 kolem 12 hod. ve společné chodbě domu na adrese XX, během vzájemné potyčky napadl A. D. tak, že jej kopnul do nohy nebo se o to alespoň pokusil, následně se jej pokusil udeřit do břicha a chytil jej zezadu a odstrčil, tedy úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2017 č. j. MHMP 899045/2017 žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který

tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

8. Podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích *se přestupku dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.*
9. Podle § 49 odst. 2 zákona o přestupcích *lze za přestupek podle odstavce 1 písm. b) až e) uložit pokutu do 20 000 Kč.*
10. V dané věci se jednalo o přestupkové řízení, při kterém správní orgány rozhodovaly na základě důkazů, které měly k dispozici v době svého rozhodování, a které byly provedeny procesně řádným postupem. Přestupkem je ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.
11. Stěžejní žalobní námitkou je otázka hodnocení důkazů provedených v řízení o přestupku, tedy zda účast žalobce v předmětné potyčce a jeho jednání bylo správními orgány správně zjištěno a zhodnoceno.
12. Správní orgány vycházely především z videozáznamu bez zvuku zachycujícího průběh potyčky, z výpovědí všech jeho účastníků, ze svědecké výpovědi MVDr. M. F. a z listinných důkazů (spisového materiálu Policie ČR, Místního oddělení Nusle).
13. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce napadl A. D. tak, že ho kopnul do nohy nebo se o to alespoň pokusil, následně se jej pokusil udeřit do břicha a chytil jej zezadu a odstrčil. Žalobce vystupoval bez větší agrese, některé jeho jednání hodnotil správní orgán prvního stupně jako odpovídající dané situaci, kdy naopak odvracel útoky pana D., tyto útoky však nebyly žalobci kladeny za vinu. Výše popsaným jednáním se žalobce dopustil přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Při určování druhu a výše sankce správní orgán prvního stupně přihlédl k zákonným kritériím, usoudil, že je vyloučeno uložení nepeněžitě sankce napomenutí, neboť v daném případě je chráněným zájmem zdraví člověka, uložení nepeněžitě sankce by nesplnilo svůj represivní účel. Správní orgán prvního stupně přihlédl k tomu, že žalobce nebyl iniciátorem konfliktu, že se spíše snažil vyhrocenou situaci uklidnit, přesto se do potyčky aktivně zapojil. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč.
14. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, ve svém rozhodnutí se vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. Na tomto místě je třeba připomenout, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2014, č. j. 5 Afs 16/2003-56).
15. Městský soud v Praze je toho názoru, že správní orgány shromáždily dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci, skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nejsou o něm důvodné pochybnosti. Důkazy byly provedeny procesně řádným postupem. Správní orgány zjištěný skutkový stav správně zhodnotily, jednání žalobce správně právně kvalifikovaly, obě rozhodnutí jsou řádně odůvodněna, především v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je podrobný popis průběhu konfliktu, ke kterému došlo dne 17. 7. 2016 v době okolo 12 hod. ve společné chodbě domu na adrese XX, je v něm popsáno a zdůvodněno

naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku. Správní orgány rovněž řádně odůvodnily výši uložené sankce.

16. Městský soud v Praze v rámci předmětného řízení provedl důkaz zhlédnutím předmětného videozáznamu, na kterém je zachycen průběh konfliktu, a má za to, že správní orgány dospěly ke správným závěrům. Ze záznamu je jednoznačné, že žalobce během vzájemné potyčky napadl A. D. tak, že jej kopnul do nohy nebo se o to alespoň pokusil, následně se jej pokusil udeřit do břicha a chytil jej zezadu a odstrčil. Tímto jednáním úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním ve smyslu ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Městský soud v Praze se tedy ztotožňuje s popisem charakteru účasti žalobce v konfliktu tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích.
17. Žalobce se v popisu jednání v zásadě shoduje se správními orgány, rozchází se však v tom, že neměl v úmyslu narušit občanské soužití. Městský soud v Praze však nemá za to, že by na základě videozáznamu bylo možné dospět k závěru, že žalobce vykopl nohu pouze do volného prostoru, v obranném reflexu. Žalobce jednal aktivně – jednoznačně vykopl nohu směrem k panu D. Soud tak souhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně uvedeným na str. 7 prvostupňového rozhodnutí: *„Zde správní orgán uvádí, že po opakovaném zhlédnutí záznamu dospěl k závěru, že nešlo o pouhé „nastavení nohy“ jako obrany, ale o vykopnutí pravé nohy směrem k podbřišku pana D.. Takové jednání není možné považovat pouze za obranné, ale naopak za útočné s tím, že došlo k aktivnímu zapojení se do konfliktu.“* Skutečnost, že žalobce je aktivním sportovcem a absolventem Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity se zaměřením mimo jiné na tělesnou výchovu, uvedené závěry nezpochybňuje, ze záznamu průběhu konfliktu je jednoznačně zřejmé, že žalobce nohu vykopl směrem k panu D. s cílem ho zasáhnout, z videozáznamu však nelze mít za prokázané, zda žalobce pana D. zasáhl či nikoli, čemuž odpovídá i popis vytýkaného skutku. Videozáznam také jasně zachytil, jak se žalobce pokusil pana D. udeřit do břicha a jak jej chytil zezadu a odstrčil. Žalobce se uvedeným jednáním aktivně zapojil do probíhajícího konfliktu, jeho účast v potyčce směřovala vždy vůči panu D.
18. Žalobce zjevně jednal v úmyslu narušit občanské soužití jiným hrubým jednáním. Městský soud v Praze k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010 č. j. 7 As 12/2010-65, ve kterém se k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 zákona o přestupcích uvádí: *„Objektem skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 zákona o přestupcích je tedy občanské soužití. Narušení občanského soužití je obligatorním znakem skutkových podstat přestupků proti občanskému soužití. Narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež je svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v ust. § 49 zákona o přestupcích.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017 č.j. 2 As 29/2017-28 je pak uvedeno: *„Předmětem přezkumu je jednání stěžovatele, které mělo naplňovat znaky přestupku hrubého jednání dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Hrubé jednání je takové jednání, které „narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti).“* Soud dále poukazuje na vymezení pojmu občanské soužití v rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2011 č. j. 1 A 24/2010-22: *„Občanské soužití, jako tzv. neurčitý právní pojem, můžeme definovat jako určitý souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž dodržování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé. Příklady hrubého jednání, které jsou schopny narušit občanské soužití,*

stanovuje právě § 49 citovaného zákona. Jedná se o urážku na cti, vyhrožování, schválnosti, méně závažné ublížení na zdraví atd. Hrubé jednání můžeme definovat jako jednání, které má schopnost obrozit nebo porušit zájem uvedený v tomto ustanovení a současně narušit občanské soužití. To znamená překročit rámec výše uvedených ustálených jednání a pravidel.“ V posuzovaném případě došlo k fyzické potyčce mezi třemi osobami ve společné chodbě domu, při které byl ohrožen chráněný zájem na zdraví člověka, současně došlo k narušení občanského soužití, konflikt mezi osobami tak, jak je popsán v rozhodnutích správních orgánů a jak vyplývá ze spisového materiálu, zejména ze záznamu z kamer nacházejících se na dané chodbě domu, jistě nelze považovat za obvyklé chování ve společnosti, či za pouhé porušení pravidel zdvořilosti či slušnosti. Žalobce se do potyčky aktivně zapojil, jeho úmysl narušit občanské soužití lze mít za prokázaný.

19. Městský soud v Praze uvádí, že míře zapojení žalobce do potyčky odpovídá výše uložené pokuty, žalobci byla uložena nejnižší pokuta ze všech tří účastníků konfliktu. Správní orgány správně přihlédly k tomu, že žalobce nebyl iniciátorem potyčky, že vystupoval bez větší agrese – snažil se konflikt spíše zklidnit. Pokutu ve výši 1000 Kč považuje soud za přiměřenou a odpovídající okolnostem případu.
20. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. srpna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje XX